

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 28 ตุลาคม ค.ศ. 2012)

พี่น้องที่รัก ในช่วงเวลาที่เยเรมีย์ยังทำหน้าที่เป็นประกาศกของพระเจ้า ชาวอิสราเอลได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนซึ่งเป็นดินแดนที่อยู่ห่างไกลจากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา ในถิ่นเนรเทศพวกเขาต้องตกระกำลำบาก ถูกกดขี่ข่มเหง ชีวิตของพวกเขาไม่ต่างจากทาส ในสถานการณ์เช่นนี้พวกเขาได้สำนึกผิดและวอนขอต่อพระเจ้าทุกวันคืน เพื่อว่าพระองค์จะทรงระลึกถึงและปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระ เหนือสิ่งอื่นใดหมดพวกเขาปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะกลับมายังดินแดนที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่บรรพบุรุษของพวกเขา กลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม นครศักดิ์สิทธิ์ เพื่อนมัสการพระองค์ที่นั่น ในบทอ่านแรกวันนี้ ผ่านทางประกาศกเยเรมีย์ พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์ให้เป็นอิสระและนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาอย่างปลอดภัย **“จงประกาศสรรเสริญร้องว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้น คือผู้ที่รอดชีวิตของอิสราเอล’ ดุซึ เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจากแผ่นดินทางทิศเหนือ ในหมู่เขาจะมีทั้งคนตาบอด คนขาพิการ หญิงมีครรภ์ และหญิงที่กำลังคลอดบุตร เขาทั้งหลายจะกลับมามีพร้อมกันเป็นหมู่ใหญ่”** (ยรม 31:7-8)

ดังที่เราทราบ พระเจ้าได้ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พระองค์ทรงนำชาวอิสราเอลกลับมายังแผ่นดินพันธสัญญาอีกครั้งหนึ่งแล้ว ต่อมาไม่นานสิ่งที่น่าประหลาดใจก็เกิดขึ้น ความรักและความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าหนึ่งเดียวและเที่ยงแท้ของพวกเขาเริ่มจางหายไปเรื่อยๆ และพวกเขาเริ่มหันหนีจากพระองค์ เมื่อพวกเขาประสบความทุกข์ยากลำบากและเดือดร้อนในถิ่นเนรเทศ พวกเขาไม่ได้คิดถึงอะไรหรือใครอื่นนอกจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เมื่อความเป็นทุกข์เดือดร้อนของพวกเขาได้รับการปัดเป่าไป พวกเขาลืมทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระองค์ แม้ว่าพวกเขาได้อยู่ใกล้พระวิหารซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์อีกครั้งหนึ่งก็ตาม

ในพระวรสารวันนี้นักบุญมาระโกนำเสนอเรื่องราวของชายตาบอดคนหนึ่งชื่อ **“บารทิเมอัส”** เนื่องจากความบกพร่องทางด้านร่างกาย ท่านจึงอยู่ในสภาพไม่ต่างจากชาวอิสราเอลที่อยู่ในถิ่นเนรเทศที่กรุงบาบิโลนเท่าใดนัก ตลอดชีวิตที่ผ่านมาท่านต้องอยู่ในโลกแห่งความมืดมนและถูกบีบให้ขอทานเพื่อเอาชีวิตรอดไปวันๆ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ท่านจะส่งเสียงร้องตะโกนทันทีที่ได้ยินว่าพระเยซูเจ้ากำลังเสด็จผ่านมา เมื่อประชาชนบางคนดูท่านให้เงียบ ท่านกลับตะโกนดังยิ่งกว่าเดิมว่า **“พระโอรส**

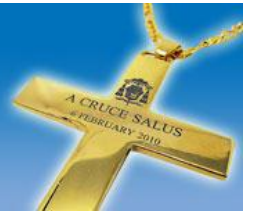
ของกษัตริย์ดาวิดเจ้าข้า โปรดเมตตาข้าพเจ้าเถิด” (มก 10:48) ในเวลานั้นท่านคงไม่นึกถึงอะไรอื่น นอกจากความเป็นไปได้ที่พระเยซูเจ้าจะทรงรักษาท่านให้หายจากตาบอด และพระเยซูเจ้าก็ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ ในยามที่บารทิเมอัสเป็นทุกข์เดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือ ท่านหันมาหาพระเยซูเจ้า แต่สิ่งที่น่าสังเกตคือ หลังจากที่ท่านได้รับสิ่งที่ท่านต้องการแล้ว ท่านไม่ได้ลืมทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระองค์เหมือนในอดีตที่บรรพบุรุษของท่านได้ลืมเกี่ยวกับพระเจ้าของตนเอง เมื่อได้รับการปลดปล่อยให้พ้นเป็นจากการเป็นทาสของความมืดมนแล้ว ท่านได้เดินทางติดตามพระเยซูเจ้าไปบนหนทางสู่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งที่นั่นพระองค์จะทรงรับทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปมวลมนุษย

ปรกติแล้วเมื่อเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากและเดือดร้อน เราจะหันไปหาพระเจ้าเพื่อวอนขอพระองค์ให้ทรงช่วยเรา แน่نون การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่ดีและถูกต้อง แต่หลายครั้งเราไม่ได้นึกถึงพระองค์ในยามที่เรามีความสุข เราลืมที่จะขอบพระคุณพระองค์ ทำไม? เหตุผลที่เป็นไปได้ประการหนึ่งคือ บางคนเข้าใจว่าโดยเบื้องต้นแล้วการอธิษฐานภาวนาคือการวอนขอสิ่งที่เราต้องการจากพระเจ้า ดังนั้น ถ้าเราไม่ต้องการความช่วยเหลือ เราก็ไม่จำเป็นต้องหันมาพึ่งพระเจ้าหรือมาสนทนากับพระองค์ อันที่จริง จุดประสงค์ของการอธิษฐานภาวนาของเราไม่ใช่เพียงแค่วอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เพื่อสรรเสริญพระองค์สำหรับความดีและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพื่อขอบพระคุณพระองค์สำหรับความรักและพระพรต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงโปรยปรายมายังเราแต่ละคนอย่างไม่ขาดสาย ด้วย ฟังคิดว่าพระเจ้าของเราทรงปรารถนาให้เราหาพระองค์ไม่เพียงแต่เวลาที่เราเป็นทุกข์เดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์เท่านั้น เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น พระองค์คงไม่ต่างจากหมอคคนหนึ่งที่เราไปหาเวลาที่เราเจ็บไข้ได้ป่วย แต่พระองค์ทรงต้องการให้เราหาพระองค์ตลอดเวลา ไม่ว่าจะยามสุขหรือยามทุกข์ พระองค์ทรงอยากให้เรามองพระองค์ในฐานะบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักและเมตตา มากกว่า เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นเราสามารถเข้าหาพระองค์ได้ตลอดเวลาและพูดคุยกับพระองค์ได้ทุกเรื่อง

พี่น้องที่รัก หลังจากที่สามรถมองเห็นแล้ว บารทิเมอัสได้ติดตามพระเยซูเจ้าไป ซึ่งหมายความว่าท่านได้กลายเป็นศิษย์คนหนึ่งของพระองค์นั่นเอง ดังนั้น การหายจากตาบอดของท่านจึงเป็นเสมือนจุดเริ่มต้นของการเดินทางที่ยาวไกลของท่านในการติดตามและเรียนรู้จากพระเยซูเจ้า ท่านได้มอบชีวิตที่เหลืออยู่ทั้งหมดของท่านให้กับพระองค์ เราไม่ทราบว่าคุณมีความเพียรทนในการติดตามพระองค์มากน้อยแค่ไหน? ท่านได้ยืนอยู่แทบเชิงกางเขนอย่างซื่อสัตย์พร้อมกับพระนางมารีย์ สตรีคนอื่น ๆ และศิษย์ที่พระองค์ทรงรักหรือไม่? นักบุญมาระโกผู้บันทึกพระวรสารไม่ได้บอกเราเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้ ที่เป็นเช่นนั้นบ้างที่ท่านต้องการให้เรามองตัวเราเป็นเหมือนบารทิเมอัสและให้เราตอบคำถามเหล่านี้ด้วยการดำเนินชีวิตของเราเอง เพราะฉะนั้น ในฐานะศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูเจ้า เราต้องตระหนักถึงบทบาท

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

และความสำคัญของพระองค์ในชีวิตเรา ผ่านทางศีลล้างบาปพระองค์ทรงนำเราออกจากโลกแห่งความมืดมนของบาปมาสู่โลกแห่งความสว่างซึ่งเต็มไปด้วยความรักและพระพรของพระเจ้า ให้เราใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ของเราเป็นเสมือนบทเพลงแห่งการขอบพระคุณพระองค์ด้วยการติดตามพระองค์ไปบนเส้นทางแห่งการรับใช้สายนี้อย่างซื่อสัตย์และเพียรทนจนกระทั่งถึงเวลาที่เราแต่ละคนจะถูกเรียกไปร่วมส่วนในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ในเมืองสวรรค์ **ขอพระเจ้าอวยพรเราทุกคน**